

просекъ съ торба презъ рамо и каза:

— Почтени справедливи братя! Вие прибрахте тия чужденки, нахранихте и ги облѣкохте; пощя имъ се да властвуватъ надъ васъ — вие имъ се подчинихте. Сега тѣ искатъ и вашата кръвъ. Но търпението на Аллаха се изчерпа, и той ме изпрати да ви избавя и да накажа тия неблагодарни чужденки. Тѣ вече нѣма да господаруватъ надъ асъ, но и вие не бива да се доближавате до тѣхъ.

Това каза просекътъ и хвърли торба на земята; земята се разтърси и народътъ изпопада. Изъ торбата се показа черенъ облакъ и покри скалата, на която седѣха Опуко. Когато следъ малко народътъ се съвзе отъ своя страхъ, просекътъ се бѣше изгубилъ; жертвеникътъ се бѣше обърналъ на купчина сиви камъни, върху които седѣха една до друга две птици: крилата и опашката имъ бѣха шарени като мантиитѣ на царкинитѣ, тѣлото имъ имаше възлатенъ цвѣтъ, на главитѣ вмѣсто корона стоеше качулче, а пѣкъ мечоветѣ се бѣха обърнали на клюнове.

Всички разбраха, че неблагодарнитѣ две хубавици се бѣха превърнали въ папуняци, и още веднага решиха да не приематъ вече чужденци, които, като сестритѣ Опуко, би почнали да се бъркатъ въ тѣхнитѣ работи и да измѣнятъ по своему тѣхнитѣ стари обичаи.

Отъ тогава и до днесъ на сжщата скала всѣка пролѣтъ изъ далечна Африка долитатъ два папуняка, сѣдатъ заедно и крискатъ единъ на другъ: „о-пуко, о-пуко“! Идватъ и се заселватъ по дупките на скалитѣ или по хралупатитѣ дървета. Тѣ сж чудно прекрасни, но сж нечисти, отъ далече смърдятъ и хората се боятъ да ги пипатъ.